

[Justitsministeren.]

tilbage her, at jeg allerede for nogen Tid siden har henvendt mig til Rigsadvokaten og bedt ham om at indskærpe, at man i videst muligt Omfang, hvor man stod over for farlige Forbrydere, nedlagde Paa-stand om Sikkerhedsforvaring, saaledes at denne Straffeart kunde blive brugt mere, end den, efter det, jeg har iagttaget, er blevet brugt i den Tid, der er forløbet siden den 1. Januar 1933. Det er netop det gode ved dette stærke Magtmiddel, at det er dog ikke stærkere, end at man med Sindsro kan anvende det. Derfor er det langt bedre og langt virkningsfuldere end den Dødsstraf, som nogle raaber paa nu.

Bomholt: Der er noget vanskeligt i det Ord: Folkementalitet, for ser man nærmere efter, kommer man vist til det Resultat, at Mentaliteten især bygger paa primitiv Tanke og primitiv Følelse, en ganske enkel groft tilhugget Tanke og en dertil svarende forstærket Følelse. Men det er givet, at saadanne Fænomener maa man være uhyre varsom over for.

Der er talt meget her om Fængslerne, der skulde være omdannet til Pensionater, om, at man plejer Lovbrydernes Bekvemmeligheder, om, at man formilder Straffen i Tide og Utide — jeg ved for Resten ikke, hvad det sidste Udtryk skal henvises til —, men Sandheden er jo, at vi i 1930 under særdeles smuk Enstemmighed vedtog den nye Straffelov. Jeg vil henvises til de Afslutningstaler, der dengang blev holdt.

Det er ogsaa noget af en Fiktion at hævde, at Dødsstraffen eksisterede indtil 1930, naar Sandheden er den, at den praktisk blev afskaffet i 1892 under Christian den Niende og 90ernes Højreministerier og ikke har været i Brug siden den Tid. Der er ingen Tvivl om, at denne Aktion i Folketinget skyldes, at Mentaliteten er paa-virket af de Forbrydelser, der lige har fundet Sted. Jeg kan i saa Henseende hen-vise til, at vi i 1929—30 havde en akkurat tilsvarende Diskussion under Indtryk af det da stedfundne Matthæusgade-Mord, og det var ikke mindst dette bestialske Mord, der bevirkede, at de daværende ærede Medlemmer af dette Ting Fru Hauschultz og Hr. Elmqvist tog Ordet for Dødsstraffen.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel nævnte Forbrydelserne mod Spædbørn og udtalte sig i den Anledning i kraftige Vendinger. Der er vist ingen Tvivl om, at Nævningerne her følger social-psykologiske Motiver, naar de skrider til Frikendelse eller lægger Sagen til Rette for Ikendelse af milde Straffe.

Ogsaa jeg mener, her er et meget vanskeligt Forhold, men jeg vil bede det ærede Medlem Hr. Pürschel om at efterse Statistikken over over Spædbørns første Leveaar. Han vil da se nogle ganske frygtelige Tal, og der er vist ingen Tvivl om, at Tusinder og atter Tusinder af Spædbørn dør herhjemme paa Grund af Mødrenes manglende Kendskab til den Behandling, Børnene skal have, og paa Grund af slette sociale Forhold — her er et uhyre tungt og alvorligt Problem. Det synes, som om Befolkningen ikke fuldt ud har forstaaet, hvilke uhyre Værdier der her staar paa Spil.

Jeg vil i Forlængelse af det ærede Medlem Hr. Axel Dams Ord sige, at selvfølgelig spiller ogsaa de sociale Forhold og Milieuet ind, hvor det drejer sig om grovere Forbrydelser. Her maa man forstaa Problemet: hvad der skyldes et Menneskes Karakter, og hvad der skyldes Milieuet. Jeg beklager, at det ikke har været gørligt at gennemføre en grundigere Undersøgelse af hele dette meget vigtige Problem. Vi kan sikkert komme videre gennem Prævention, gennem Forbedring af de sociale Forhold, gennem forbedrede eugeniske Forhold, ogsaa gennem en forbedret Politiorde-ning. Jeg skulde hilse med Glæde, dersom det var gørligt at faa indrettet et Enhedspoliti.

Det ærede Medlem Hr. Holsteins Ord forundrede mig noget. Jeg hørte med nogen Undren paa denne Rigsdagens første Bekendelse til Oxford-Bevægelsen. Nu er den altsaa ogsaa naaet her inden for Døren. Jeg har hørt og læst noget, der har givet mig det Indtryk, at det ærede Medlem var paa Vej ud i Nazismen, men det ærede Medlem anvendte dog her en Række jødiske Skriftsteder for derved at bevise sin Opfattelse af og sin Stilling til Dødsstraffen. Det ærede Medlem kom endogsaa ind paa Søren Kierkegaard-Citater, og er der noget, der er inkongruent med Nazismen, turde det nok være Søren Kierkegaard.

Hvad angaar det ærede Medlem Hr. Løje, vil jeg gøre opmærksom paa, at hans Tale jo var betydelig mere afdæmpet i sidste Omgang. Kan vi føre Diskussionen videre i den Tone og paa det Grundlag, tror jeg heller ikke, der sker noget som helst galt.

Vagn Bro: Jeg forstod den højtærede Ministers Ord om en eventuel Ændring af Retsplejelovens § 807 derhen, at det kan vi maaske komme til at forhandle om, og der bliver jo nu gennem et andet Lovforslag snart Lejlighed til at drøfte dette Spørgsmaal. Der er derfor ingen Grund til at komme videre ind derpaa nu.